

NAŠA SKUPNOST

GLASILO PREBIVALCEV OBČINE GROSUPLJE LETNIK XVII., JULIJ 1991

Drage občanke, dragi občani grosupeljske občine,

nismo pričakovali, da se bomo znašli v takih časih, ne moremo verjeti, da je res – in vendar je dejstvo, da so v Sloveniji potekale vojaške operacije in da so bili napadeni tudi civilni cilji. Čeprav ugotavljamo, da vsaj na našem območju varnostni položaj ni bil tako pereč kot v marsikateri drugi slovenski občini, da vsaj doslej pri nas ni bilo vojaških operacij in povzročene materialne škode, moramo vendarle biti pripravljeni. Doslej smo vsi, ki smo bili zadolženi za obrambne in varnostne naloge, svoje delo in obvezo več kot zadovoljivo opravili, za kar se predsedstvo občine in jaz osebno vsem najlepše zahvaljujemo.

Vse pa kaže, da nevarnost za človeška življenja in premoženje še ni povsem minila, zato ne smemo stati križem rok, ampak moramo še izpopolniti, kar smo za našo skupno varnost in varnost Slovenije storili doslej. To pa nikakor ne pomeni, naj bi se normalno življenje in delo ustavila, nasprotno, še bolj delavni bodimo, gradimo kulturo solidarnosti, ustvarjanja in podjetnosti, da bomo pripravljeni primerno tudi na naš vstop v evropski jutri. Še veliko napora je pred nami!

Predsednik Skupščine občine Grosuplje
RUDOLF ROME

Zapis z nočne straže

Polnoč je. Zadnje vrstice za tale časopis so oddane. Jaz pa ostanem tu do jutra: nad opustelo Kolodvorsko bedi luč iz občinske stavbe, postajam aktiven delček tihe varovalne mreže, ki nas vse dni čuva. Čuva? Čemu nas je treba čuvati? Saj smo bili še pred kratkim veseli? Na tej isti ulici smo peli in plesali. Sadili lipo. Dvigovali svojo, slovensko zastavo.

Kam je odšlo petje? Zakaj so namesto tega spregovorile puške? Samo zaradi lipe? Zaradi veselja ob slovenski zastavi? Nikomur nismo skrivili niti lasu... in vendar je pri nas nenadoma tako, kot da bi se preselili v središče tistih televizijskih zaslonov, na katerih smo spremljali vojne po »daljnem« svetlu. Ne, to ni televizija. To je resničnost. Naša resničnost, ki je zamenjala našo pesem in smeh. In ki je namesto dveh veselih fantov v kavbojkah postavila to noč pred vrata občine dva mlada teritorialca, ki namesto za šankom debatirata za varovalnim kupom vreč s peskom. Sive. Ne, olivno zelenkaste barve. Zakaj je oljka tako čudovito drevo, njen sadež tako zdrav in okusen, njena barva pa spominja na barvo vseh vojska in vseh vojskovanj tega sveta?

Doma spita moja otroka. Ne najdem se v tem svetu, ob katerem se mi zdi, da se bom zdaj zdaj zbudila iz nočne more. Kako je mogoče, da nenadoma pišem o zakloniščih in o tem, kako se bomo zavarovali, če se na nas z neba vsujejo kemični strupi? Še včeraj sem pisala o solah, o kulturi... Saj tudi tam ni bilo lahko, na vseh koncih je primanjkovalo denarja, en pereči problem je izpodrival drugega. Pa vendar – bilo je mogoče s trezno glavo kaj ukreniti. Kadar spregovorijo orožje, umolkne treznost. Orožje ne izbira. Laja tudi po otrocih. Po tistih v posteljah in po onih, ki so jih naravnost iz šolskih klopi z zakonsko pravico do nabora nagnali ždet v tanke. Otroke, ki niso niti vedeli, kam gredo. Zakaj je moral naš župan, namesto da bi nam kot kmet na eni in kot organizacijski strokovnjak na drugi strani govoril o tem, kako si bomo jutri bolje rezali kruh, govoriti ob krsti mladega fanta, ki je padel, še preden si je utegnil pošteno ogledati

svojo, slovensko zastavo? Je vedel, zakaj je padel? Sploh kdo ve, zakaj se vse to brezumje dogaja? Edino prav imajo starši, ki protestirajo, ki kričijo: dovolj, dajte nam nazaj naše otroke.

Še več luči je tako kot moja prižganih v tej noči. Kot so bile v minulih in kot bodo verjetno tudi še v naslednjih. S pravo žensko trmo sem obiskovala občinski štab civilne zaščite, za vsako podrobnost sem se hotela prepričati, kako se obvaruješ nešteti vojnih nevarnosti, ki so bile doslej tako lepo zaprte v učbenikih civilne zaščite in drobnih knjižicah... ki smo jih ob prvem pospravljanju ponavadi vrgli v koš. Zdaj pa jih ihtavo iščemo, poskušamo razumeti, kaj nam je storiti, da bi obvarovali sebe in svoje bližnje. In tudi lepo, ki smo jo zasadili. O lipah sicer v priročnikih o civilni zaščiti ni nobene besede, zato pa so podrobno razloženi načini, na katere se ti kaj hudega lahko pripeti. Tudi v vojni. Kaj je to vojna? Petinštirideset let smo bili prepričani, da bo izginila iz naših življenj in tudi iz naših besednjakov. Ali da jo bodo morda zakuhali kvečjemu razboriti germanski sosede. Ne pa toliko desetletij poudarjani bratje. Sprevržen je svet. Ampak ravno zato je treba po njem saditi lipe.

Čeprav zdaj priročnikov za civilno zaščito nič več ne bomo metali v koš, čeprav si nenadoma bolj želimo kupiti otrokom zaščitne maske kot gorsko kolo, čeprav kot hrčki nosimo v zasilna zaklonišča, kar se nam tisti hip zdi najpametneje, ne da bi imeli eno samo izkušnjo o tem, kaj vse se nam more v resnici zgoditi, vendar ostaja upanje. Upanje, da bo svet razumel našo legitimno, plebiscitarno odločitev, da bi na svojem radi sami gospodarili. Ničesar tujega se nismo polakomnili, le po svoje, brez groženj, v skladu s svojo kuturno in delovno tradicijo bi radi zaživel. Si ta svet res želi kaznovati tiste, ki bi bili radi pridni, delavni, živeli v miru s seboj in s sosedi – ali pa bo mož beseda in bo potegnil črto pod brezumje, ki samemu sebi več ni sposobno postaviti človeških meja?

BOGI PRETNAR

Na straneh 5, 6 in 7 priloga: VARUJTE SVOJE ŽIVLJENJE

Seznam zaklonišč in štabov Civilne zaščite v občini

Katera so nujna zaščitna sredstva

Kako ravnati ob znaku za nevarnost zračnega napada

Kaj lahko ukrenemo ob kemičnem napadu

Kako moramo ravnati, da bomo imeli zdravo pitno vodo

Kako se mora družina organizirati, da ne bo nepotrebne panike

Veliko Grosupeljčanov se je zbralo na osrednji občinski prireditvi ob razglasitvi neodvisnosti Republike Slovenije.

Grosupeljski župan Rudolf Rome sadi lipo, simbol zgodovinskega dne slovenske osamosvojitve.

Samo nekaj dni kasneje župan kropi žrtev slovenske osvobodilne vojne, vojaka JA Franca Špelka, ki ga je zahrbtno pokončala krogla desetnika, nosilca zla in laži, s katerimi se mora spopadati slovenski narod. Kaj bo moral storiti župan v naslednjem dejanju slovenske drame?